

Зоріє слово рідне, українське –
Гнітить, ламає покручем чужинське.
Ти можеш знати інших мов багато,
Не можна, друже, рідну забувати!

У нашім слові – шум карпатських буків,
Ясне сузір'я мелодійних звуків.
Дніпра прадавнього могутня сила.
У слові пташечка гніздечко звила.

Душею в слові можна віродитись.
Без нього в світі легко загубитись.
Бо хто ж безмовного колись почує?
Народ німий усе життя кочує...

МГАРСЬКИЙ МОНАСТІР

I

Лубни – моє старе, величне місто.
Лубни – на перехресті всіх епох.
Створив тебе з тепла й блакиті Бог
І одягнув смарагдове намисто!

Князь Володимир мудро повелів
На березі Сули град будувати,
Щоб половців навали відбивати
І берегти кордон від ворогів!

Гриміло гордо з іменем любові
До рідної землі і до коріння!
Посіяне ним проросло насіння
І відгукнулось у величнім «Слові...».

У Києві вже відгриміла слава,
І коні не іржуть тут, за Сулою.
Століття плинуть листом за водою,
І занепала русичів держава.

Сплюндрована і спалена Батиєм,
Затиснута в історії лещатах.
Мій краю барвінковий, світ хрещатий,
Тебе лиш попіл безвісти покриє...

II

Але часи козацькі прилетіли
В столицю Вишневецького Яреми.
Тут золото, палаци, діадеми...
І водограї в небо зводять стріли!

І доки син корону приміряє,
Раїна, мати, Богу догоджає.
Приснився праведниці сон пророчий,
Коли вона стулила з втоми очі.

У світлім мареві там янгол виступає
І каже: «Проведу тебе до раю,
Коли ти храм пресвітлий закладеш
І краю православ'я повернеш!»

Хоч син Ярема був магнат великий,
Та він подався в клятї католики.
Раїна Могилянка – світла сила.
Гріхи і зради сина відмолила.

І храм постав велично за Лубнами,
Мов сповідь, каяття, покута мами...
Цей монастир спрадавна Мгарським зветься
І озивається стодзвоном в серці.

Тут Афанасій свій знайшов спочинок,
Тут журавлі кружляють срібним клином,
Тут спокій і краса потішать око.
Шедевр доби козацького бароко!

Перекази, що йдуть із давнини,
Розповідають, що ходи в Лубни
Ведуть підземні з місць святих, таємних,
Але того не доведу вам, певно...

Перебував тут Юрій, син Богдана
Хмельницького – славетного гетьмана!
І Пушкін, і Шевченко, і Петро...
Кого за ці віки не занесло?!!

III

В часи радянські все тут розстріляли,
Святим іконам очі видирали.
Був піонерський табір і дисбат.
А дзвін святий гримів, немов набат!..

Монахів-страдників «совети» катували,
Серця, покірні Богу, виривали.
Було тут горя у ХХ столітті...
Про це не згадують в святковій миті.

І на кістлявій схиленій горі
Постав з руїн цей красень на порі.
Співають тут тепер святі пісні
І дзвонять радо дзвони голосні.

Поганому тут місця не буває,
Господь обійми людям розкриває!
А білих хмар швидкі отари,
Мов чисті душі, мов святі примари...

Мгар – біла квітка віри і прозріння
У сяйві миру, радості й терпіння!
Хай Великодні дзвони над Сулою
Летять, мов білі птахи над водою!